

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. Сливен, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, XI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ива Ил. Стойчева Коджабашева

при участието на секретаря Андреана Ст. Станчева
като разгледа докладваното от Ива Ил. Стойчева Коджабашева Гражданско дело № 20232230102489 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен осъдителен иск от М. П. П. от с. Глуфишево, общ. Сливен срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“.

Ищецът твърди, че е бил в служебно правоотношение с ответника до 16.01.2023 г. като е изпълнявал длъжността пожарник с местоизпълнение на служебните задължения РС „ПБЗН“ - гр. Сливен. През исковия период от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. ищецът изпълнявал служебните си задължения на 24-часови смени, които имали непрекъснат характер, следвало е да се поддържа постоянна оперативна готовност за отзоваване в рамките на 45 секунди при наличието на сигнал за пожар, бедствие, авария или катастрофа. Ищецът излага, че работните му смени се изпълнявали по предварително утвърден от Началника на РС „ПБЗН“ - гр. Сливен месечен график, като работното му време се изчислявало сумирано за отчетен период, който бил тримесечен, като всички изработени часове от ищеца в отчетното тримесечие се сумирали и в случаите, когато надвишавали нормата работно време за съответния отчетния период, часовете над установеното работно време представлявали положен от него извънреден труд, който съгласно относимите разпоредби на ЗМВР в периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. е следвало да му бъде компенсиран с допълнително възнаграждение за извънреден труд за

часовете до 50 часа на отчетен период, а за часовете над 50 часа на тримесечие - ищецът придобил право на платен годишен отпуск до 12 дни за една календарна година, които не е използвал до края на службата си и поради това претендира, че има право да му бъде изплатено обезщетение. Ищецът твърди, че през времетраенето на служебното му правоотношение с ответника, работодателят не е изчислявал правилно работното му време, което е довело до ощетяването му, тъй като през цялото време е полагал труд над установената норма на работното време, който нито е бил отчитан правилно, нито е бил заплащан по съответния ред, нито пък е имал възможност да използва допълнителен платен отпуск, който е възникнал за него от положения извънреден труд. Ищецът описва, че в исковия период от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. е работил само на 24-часови смени, като е полагал по минимум 8 броя или 7 броя 24-часови дежурства месечно /според броя на календарните дни в месеца с 30 или с 31 дни в месеца/. По-малко от 7/8 бр. дежурства месечно, ищецът претендира, че е полагал, единствено, когато е ползвал законоустановени платени отпуски през периода на отчитане, като съответната норма работно време се е намалявала с броя на ползваните дни на отпуск, умножена по нормалната продължителност на работния ден, т. е. по 8 часа. Поради естеството на изпълняваната от него работа и задължението да се намира в постоянна бойна готовност за отзоваване при възникнал сигнал за пожар или др. бедствие, ищецът твърди, че през цялото времетраене на смяната фактически е изпълнявал специфичните за длъжността му служебни задължения без възможност да се отклонява от тях и нито му е била предоставяна почивка за хранене и отдих по време на смяната, нито е могло изобщо да ползва такава, поради самото естество на противопожарната и спасителна дейност. През цялото време на смяната, същият е бил длъжен да се намира на територията на РС ПБЗН Сливен, без да може да напуска територията на същата, в специфичното работно облекло и оборудване, под ръководството на прекия си ръководител и със задължението да изпълнява неговите заповеди във всяка една минута при възникнала необходимост. Въпреки посоченото обаче, работодателят не е отчитал пълната продължителност на положения от него труд по време на работните му смени, като не включвал към работното му време, времето, което ищецът е ползвал, за да се храни по време на смяната, което ответникът квалифицирал като „почивка за хранене”. Освен това, работодателят не

включвал в изработените от ищеца часове времето за приемане, инструктаж, сдаване и освобождаване от дежурство, което било част от работното му време и служебни задължения и безспорно представлявало „действия при изпълнение на служебните задължения” по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗМВР. Ищецът излага, че по заповед на началника е бил длъжен да идва на работа 15 минути преди всяка смяна по график за извършване на инструктаж и приемане на смяната и да остава още 30 минути след приключване и сдаване на смяната, за да изчака идването на Началника на РС ПБЗН Сливен, на когото е следвало да докладва. Ето защо, ищецът твърди, че реално всяко негово 24-часово дежурство е било с продължителност 24 часа и 45 минути, като през целия исков период от началото на 2003 г. до напускането на ищеца от служба, работодателят не е отчитал в пълнота всички положени от него часове труд през отчетните периоди. Ищецът излага, че нормата работно време на ищеца през тримесечните отчетни периоди, включени в исковия период от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. се е образувала като се сумират броя на работните дни от трите месеца от тримесечието и се умножат по нормалната продължителност на работния ден - по 8 часа. Полученото число представлява нормата работно време за ищеца през съответния отчетен период, като същата е можело да варира от 480 до 520 часа, в зависимост от броя работни дни през съответните календарни месеци. Върху индивидуалната норма работно време се отразява ползването на платен годишен отпуск, както и на отпуските за временна неработоспособност, или друг вид отпуски, като 1 ден отпуск се равнява на 8 часа, които се приспадат от индивидуалната норма работно време на ищеца при ползването на съответните дни отпуск през периода. За да се установи дали е положен от ищеца извънреден труд, следва всички часове положен труд от ищеца, които за него са част от работното му време /смените му по график и часовете труд извън графика - съпътстващите дежурствата трудови дейности - инструктажи, приемане, сдаване, отводи/, както и извършените непланирани други дейности, които са част от работното му време, да се сумират. В случаите, когато така получения сбор от работни часове за отчетен период надвишават индивидуалната норма на работното време за ищеца, както и ако последните са повече от признатия и заплатен от ответника извънреден труд за отчетния период, е налице извънреден труд, като за часовете извънреден труд над 50 часа на отчетен период, положен в периода от 01.01.2003 г. до

30.06.2014 г., ищецът претендира, че е придобил право на платен годишен отпуск в размер от 12 дни годишно, на основание чл. 212, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 1997 г. и чл. 211, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 2006 г., който не е използвал до края на служебното си правоотношение. Ищецът описва, че предвид обстоятелството, че до прекратяване на служебното му правоотношение, същият не е използвал предоставения му по закон допълнителен отпуск за извънреден труд над 50 часа на отчетно тримесечие, за него е налице единствено възможността да иска паричната му равностойност под формата на обезщетение за неизползван платен отпуск, като специалните правила относно начина, по който се определя обезщетението се съдържат в чл. 239 от ЗМВР от 2014 г., действащ към датата на прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Ищецът излага, че за всяко отчетно тримесечие в исковия период е полагал по минимум 74 часа извънреден труд на тримесечие, като за 24-те часа над 50-те часа на тримесечие, съответно за 48-те часа за отчетните първо и второ тримесечие на 2014 г. е придобил право на допълнителен платен годишен отпуск в размер на 3 дни /съответно на 6 дни/ допълнителен отпуск, като компенсация на положения извънреден труд над 50 часа на тримесечие и които не е използвал през времетраенето на служебното му правоотношение. Ищецът претендира, че има право да получи по 150 лева за неизползвания 3 дни допълнителен отпуск, съответно по 300 лева за неизползваните по 6 дни допълнителен отпуск за първо и второ тримесечие на 2014 г., на които е имал право за всяко отчетно тримесечие от исковия период, като общия сбор на всички претендирани от него обезщетения за неизползван допълнителен отпуск по отчетни периоди възлиза на сумата от 5 010 лева за общо по 12-те дни годишно допълнителен отпуск, на който е имал право за всички 10 календарни години в исковия период от 2003 г. до 2014 г., вкл. На изложените основания ищецът моли да бъде осъдена ответната ГД „ПБЗН“ да му заплати сумата от 5010,00 лева, представляваща сбор от обезщетенията за неизползваните по 12 дни годишно допълнителен отпуск, на който ищецът е имал право за общо 1152 часа /по 96 часа годишно/ положен извънреден труд над 50-те часа за тримесечията в периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Ищецът претендира и присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответната ГД „ПБЗН“ е подала отговор на исковата молба, в който излага становище за недопустимост, неоснователност и недоказаност на предявените иски. Не оспорва, че е била в служебно правоотношение с ищеца през исковия период, но заявява, че през целия период на службата в системата на МВР работодателят правилно и законосъобразно е признавал и отчитал като работно време времето за хранене и отдых на ищеца през времетраенето на неговите смени и минутите и часовете, които съпътстват основната дейност по време на службата. Твърди, че за процесните периоди за всички часове извънреден труд до 50 часа работодателят е заплатил на ищеца полагащото му се възнаграждение, а за часовете над 50 часа, ако е имало такива, е осигурявал на съответния служител възможност да ползва полагащия му се допълнителен отпуск. Излага, че видно от справка за часовете положен от ищеца извънреден труд в периода от 01.2003 г. до 06.2014 г., вкл., е видно, че ищецът е отработил общо 162 часа извънреден труд, за което му е заплатено съответното възнаграждение. Оспорва твърденията на ищеца, че времето за приемане и сдаване на дежурствата следва да се отчита като положен извънреден труд, като изтъква, че нормативно фиксираното време за това е било премахнато с Наредба Из-1941/25.07.2011 г., а почивките за хранене и отдых са включени в работното време и са заплатени на ищеца, съгласно Инstrukция № Из-343/05.03.2009 г. Прави възражение за изтекла погасителна давност за предявяване на иска по чл. 125 ЗДСл и чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като с изтичане на тригодишен давностен срок се погасяват имуществените спорове и вземанията за възнаграждение на труд, за които не е предвидена друга давност. Изтъква, че за да възникне правото на ищеца на обезщетение за неизползван допълнителен отпуск, следва първо да се установи дали има положен извънреден труд, а вземанията за него се погасяват с тригодишна давност. Наред с това са изминали повече от три години и от датата на отпадане на правото на допълнителен отпуск по ЗМВР - 01.07.2014 г. Допълва още, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, ищецът е имал неизползван платен годишен отпуск в размер на 98 дни, който му е заплатен в размер на 9237,70 лв., видно от платежна бележка от АИС-ТРЗ от 01.09.2023 г. На изложените основания моли за отхвърляне на иска и също претендира присъждане на разноските по делото, както и юрисконсултско възнаграждение, като прави евентуално и възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение на ищеца.

В съдебно заседание на 23.02.2024 г. е допуснато изменение на иска като размерът му е увеличен от 5010,00 лв. на 11877,04 лв. /единадесет хиляди осемстотин седемдесет и седем лева и четири стотинки/, представляваща сбор от обезщетенията за неизползваните по 12 дни годишно допълнителен отпуск, на които ищецът е имал право за общо 4062 часа положен извънреден труд над 50-те часа за тримесечията в периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г., за които се прилага ограничението до 12 дни /по 96 часа годишно/, равняващи се на 126 дни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява лично. Представява се от своя пълномощник - адвокат, чрез който поддържа предявения иск в размера, след допуснатото изменение и моли съда да го уважи и да присъди направените по делото разноски.

Ответната дирекция, редовно призована, не изпраща представител.

Като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е бил служител на ответната ГД „ПБЗН“ - МВР с последно заемана длъжност „водач на специален автомобил I степен“.

Служебното правоотношение е прекратено със Заповед от 21.12.2022 г., считано от 16.01.2023 г.

През исковия период ищецът е изпълнявал служебните си задължения на сменен режим при сумирано изчисляване на работното време за тримесечен отчетен период.

От показанията на разпитаните по делото свидетели Банчо Събев и Петър Бакалски, колеги на ищеца, се установява как протичат тези дежурства, както и реалната тяхна продължителност. Съгласно свидетелските показания, в периода от началото на 2002 г. до края на 2007 г. смените били 24/48 часа, тоест един работен ден, следван от два дни почивка. В този период служителите имали най-малко по 10 дежурства на месец или по 30 на тримесечие. Работното им време започвало в 08:00 часа сутринта и

продължавало до 08:30 часа на другата сутрин, когато издавали дежурството. На практика обаче служителите задължително в 07:45 часа трябвало да бъдат на работното си място, за да облекат униформите си, да приготвят снаряжението, да проверят дихателните апарати и да се строят. В 08:00 часа се приемала и издавала смяната, като едните служители издавали, а другите приемали. Това продължавало до 08:30 часа, а понякога отнемало и по-дълго. Свидетелите излагат, че с описаните дейности, реалната продължителност на дежурствата ставала 24 часа и 45 минути. През цялото това време служителите били на прякото подчинение на ръководителя. През почивките за хранене били винаги в готовност за работа и изпълнявали всяко разпореждане на прекия ръководител. Свидетелите поясняват, че от началото на 2008 г. до средата на 2014 г., служебните задължения започнали да се изпълняват на смени 24/72 часа. Тогава минимално на месец служителите имали по 7 или 8 дежурства, а на тримесечие минимум 23. Начинът на изпълнение на дежурствата не се променил. Служителите отново трябвало да бъдат на работното място в 07:45 часа, а реалната продължителност на дежурствата останала 24 часа и 45 минути. Свидетелите допълват, че при ползване на 10 дни отпуск се пропускали по 3 дежурства. Тогава работодателят не им изчислявал и заплащал извънреден труд, а в тези 72 часа, когато почивали, всъщност отново били на разположение и ако били повикани за някакво произшествие, едва тогава им бил заплащан извънреден труд.

Показанията на свидетелите, които съдът кредитира изцяло като обективни, логични, последователни и непосредствени, ведно с приетите по делото писмени доказателства, са изследвани от вещото лице, чието заключение по допуснатата съдебно-икономическа експертиза е изслушано и прието по делото.

Видно от заключението на изготвената съдебно-икономическа експертиза, което съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено, индивидуалната норма работно време на ищеца през исковия период от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. е 19112 часа. След извършени изчисления на база на съставения график, както и на представените по делото справки за ползван платен годишен отпуск и положен извънреден труд извън месечните графици, вещото лице е изчислило, че ищецът М. П., в периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г., е отработил 1054 дежурства от по 24 часа,

равняващи се на 25 296 часа труд и 178 часа труд извън 24-часовите графици или общо 25 474 часа труд. В исковия период от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. ищецът М. П. е положил 6 362 часа извънреден труд, от които 2 300 часа, а именно до 50 часа на отчетен период, е следвало да бъдат компенсирани с възнаграждение за извънреден труд, а 4 062 часа е следвало да бъдат компенсирани с допълнителен отпуск за отработеното над 50 часа за отчетен период. На лицето са заплатени 178 часа извънреден труд.

Видно от представената от вещото лице подробна таблица в заключението, във всяка година в разглеждания по делото период от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г., в която е налице положен извънреден труд над 50 часа, ищецът е следвало, съгласно разпоредбите на актуалната редакция на чл. 212 от ЗМВР 1997 г. и чл. 211 от ЗМВР от 2006 г., да бъде компенсиран с допълнителен платен годишен отпуск за отработено време в размер до 12 работни дни.

Вещото лице е изчислило, че размерът на дължимото обезщетение за неизползвания допълнителен платен отпуск за положен извънреден труд в периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. от 126 дни е 11 877,04 лв.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация **чл. 229, ал. 1, т. 9, вр. чл. 212, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 1997 г. /отм./ и чл. 212, ал. 1, т. 3, вр. чл. 211, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 2006 г. /отм./** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **11877,04 лв.** /единадесет хиляди осемстотин седемдесет и седем лева и четири стотинки/, представляваща сбор от обезщетенията за неизползваните по 12 дни годишно допълнителен отпуск, на които ищецът е имал право за общо 4062 часа положен извънреден труд над 50-те часа за тримесечията в периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г., за които се прилага ограничението до 12 дни /по 96 часа годишно/, равняващи се на 126 дни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Предявеният иск е процесуално допустим.

Разгледан по същество, съдът го намира и за **изцяло основателен и доказан.**

Безспорно между страните е обстоятелството, че ищецът е работил през процесния период от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. по служебно правоотношение при ответника, последно на длъжност „водач на специален автомобил I степен” в РСПБЗН - Сливен. Също така е безспорно, че със Заповед от 21.12.2022 г. е прекратено служебното правоотношение, считано от 16.01.2023 г., на основание чл. 226, ал. 1, т. 1 ЗМВР - навършване на пределна възраст за служба в МВР - 60 години.

Спорен по делото е въпросът за реалната фактическа продължителност на полаганите от ищеца през исковия период 24-часови дежурства. Съдът не споделя възражението на ответната дирекция, че положеният от ищеца извънреден труд е бил правилно отчетен и заплатен през процесния период.

Установи се събраните по делото свидетелски показания, че реалната фактическа продължителност на полаганите от ищеца дежурства е била 24 часа и 45 минути при 24-часовите дежурства. Това е установената реална продължителност на дежурствата от момента, в който ищецът е следвало да се яви на работа и реално се е явявал на работното място, до момента, в който е бил освобождаван и реално е напускал работното място. Времето за самото приемане и сдаване на дежурството при всички случаи представлява част от самото дежурство и от работното време. През цялото това време от момента на явяването си до напускане територията на работното място ищецът е бил реално ангажиран и е полагал труд. Това представляват реално отработени часове, свързани с носенето на дежурството. Ето защо, съдът намира, че същите следва да бъдат включени при изчисляване на общата продължителност на служебното време на ищеца.

В процесния период е приложима материално-правната законова уредба за полагане, отчитане, заплащане и обезщетяване на извънредния труд, полаган от работещите в системата на МВР, установена в чл. 212 и чл. 229, ал. 1, т. 9 ЗМВР от 1997 г. (отм.), както и чл. 211 и чл. 212, ал. 1, т. 3 ЗМВР от 2006 г. (отм.).

Според чл. 211, ал. 3, вр. ал. 5, т. 2 от ЗМВР от 2006 г. (отм.), работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8- 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Работата извън редовното работно време за тях се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 50 часа на отчетен

период и с допълнителен отпуск за отработеното време над 50 часа. Аналогично е било предвиждането за отчитането и заплащането на извънредния труд и в чл. 212, ал. 5 и 6 от ЗМВР от 1997 г. (отм.), считано от изменението ѝ с ДВ, бр. 17 от 21.02.2003 г. Тогава е предвидена възможността за компенсиране на положения извънреден труд над 50 часа, с допълнителен платен годишен отпуск, който съгласно чл. 229 (в посочената редакция), следва да бъде до 12 работни дни. Съгласно чл. 212, ал. 4 от ЗМВР от 2006 г. (отм.) забраната за компенсиране на платения допълнителен годишен отпуск над отработените над 50 часа на отчетен период с парично обезщетение отпада при прекратяване на служебното правоотношение. В случая, безспорно по делото, служебното правоотношение на ищеца е прекратено, считано от 16.01.2023 г. Следователно, на основание чл. 234, ал. 8 ЗМВР от 2014 г. той има право да получи парично обезщетение за отработените като извънреден труд, над 50 часа на тримесечие, тъй като безспорно се установи, че ищецът не е ползвал полагащия му се допълнителен платен годишен отпуск за тези часове по чл. 211, ал. 5, т. 2 ЗМВР.

Видно от заключението на вещото лице извънредният труд, който е положил ищецът за периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. е в размер на 6362 часа, от които 2300 часа, а именно до 50 часа на отчетен период, е следвало да бъдат компенсирани с възнаграждение за извънреден труд, а 4062 часа е следвало да бъдат компенсирани с допълнителен отпуск за отработеното над 50 часа за отчетен период. На лицето са заплатени 178 часа извънреден труд.

Вещото лице е изчислило, че дължимото обезщетение на ищеца за неизползван допълнителен платен отпуск за периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. от 126 дни е 11 877,04 лв.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответната ГД „ПБЗН“ за изтекла тригодишна погасителна давност за предявяване на иска. Давността започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. Обезщетението за неползван допълнителен платен годишен е станало изискуемо с прекратяването на правоотношението между страните, считано от 16.01.2023 г., поради което до предявяване на иска на 21.06.2023 г., погасителната давност не е изтекла.

Непаричното право не може да бъде трансформирано в парично, докато съществува правоотношението между държавния служител и МВР, нито може да бъде упражнено едностранно от държавния служител, поради което давността не започва да тече до момента на прекратяване на правоотношението (в т. см. Решение № 197/07.10.2019 г. по гр. д. № 786/2019 г., IV г. о. на ВКС и Решение № 268 от 08.04.2020 г. по гр. д. № 1313/2019 г., IV г. о. на ВКС.).

Предвид изложеното, съдът намира, че предявеният осъдителен иск е изцяло доказан по основание и размер и следва да бъде уважен.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответната дирекция следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените от него разноски по делото, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1400,00 лв.

Възражението на ответната дирекция за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца, съдът намира за **неоснователно**. Минималният размер на адвокатското възнаграждение в случая по чл. 7, ал. 2, т. 3 Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 1487,70 лв., тоест реално заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение по Договора за правна защита и съдействие от 04.06.2023 г. от 1400,00 лв. е в размер под минимума.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответната дирекция следва да бъде осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на СлРС дължимата държавна такса върху уважените иски, която съгласно чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, е в размер на 475,08 лева, както и разноските за съдебно-икономическата експертиза, които са направени от бюджета на съда, в размер на 300,00 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, с адрес гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. П. П.**, ЕГН: *****, с адрес с. Глуфишево, общ.

Сливен, на основание **чл. 229, ал. 1, т. 9, вр. чл. 212, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР** от 1997 г. /отм./ и **чл. 212, ал. 1, т. 3, вр. чл. 211, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР** от 2006 г. /отм./ сумата от **11877,04 лв.** /единадесет хиляди осемстотин седемдесет и седем лева и четири стотинки/, представляваща сбор от обезщетенията за неизползваните по 12 дни годишно допълнителен отпуск, на които ищецът е имал право за общо 4062 часа положен извънреден труд над 50-те часа за тримесечията в периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г., за които се прилага ограничението до 12 дни /по 96 часа годишно/, равняващи се на 126 дни, ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от датата на предявяване на иска - 21.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **1400,00 лв.** /хиляда и четиристотин лева/, представляваща направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, с адрес гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, **ДА ЗАПЛАТИ** на основание **чл. 78, ал. 6 ГПК** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - Сливен сумата от **775,08 лева** /седемстотин седемдесет и пет лева и осем стотинки/, представляваща държавна такса и разноси за съдебно-икономическа експертиза, заплатени от бюджета на съда.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____